

gelse og betone endnu en Gang, at det betyder ikke, at Flertallet har taget endelig Stilling imod, at Kvinder faar Adgang ogsaa til saadanne Embeder, hvortil der kræves Præstevielse, men det betyder kun, at dette Spørgsmaal udsættes til et belejlige Tidspunkt, om Livet maatte udvikle sig saadan, at Spørgsmaalet kommer til at ligge med Virkelighedens stærke Præg paa Lovgivningsmagtens Bord.

J. Oskar Andersen: Som Deltager i Flertallets Indstilling anbefaler jeg varmt det høje Ting at stemme for Lovforslaget i uforandret Skikkelse. Jeg er ganske særlig glad ved, at vi i Fællesudvalget i forrige Samling fra vor Side naaede til Enighed med Venstres Repræsentanter. Det har ikke været uden Vanskeligheder, og man kunde af den ærede Ordførers (N. Johan Laursen) Udtalelser nu høre, at der fra den Side stadig har været gjort Bestræbelser hen imod noget, som vi fra vor Side ikke kunde gaa med til. Jeg beklager meget, at man fra radikal og socialdemokratisk Side har villet fastholde en Modstand mod Forslaget i den Skikkelse, hvori Regeringen har forelagt det, da dette i Virkeligheden tyder paa, hvad jeg tidligere har omtalt, at man sætter mere Pris paa Skueretter end paa at gennemføre saadanne Reformers med Hensyn til at give Kvinder Adgang til Embeder i Stat og Kommune, hvorom der kunde opnaas Enighed, og som jeg haaber de ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vil faa Adgang til. Det forekommer mig ogsaa ganske klart, at Danmarks Kvinder vil sætte Pris paa at opnaa virkelige Realiteter i Stedet for stadig at faa denne Sag udskudt, ved at der indblandes Spørgsmaal, der i Virkeligheden ikke har noget som helst med almindelige Embeder i Stat og Kommune at gøre, navnlig da det, som jeg altid har hævded, ganske rigtigt har vist sig, at her er en meget stor Opinion imod denne Indblanding i kirkelige Anliggender, som det vil betyde. Naar nu dette Forslag ventelig gaar igennem, haaber jeg, at man fra Kvindernes Side vil forstaa og skønne paa den store Indrømmelse, her er givet, og til Gengæld interessere sig for andre Punkter, hvor der er Bestræbelser fremme i Retning af Reformers med Hensyn til Kvindernes Forhold. Det er ikke saa lang Tid siden, der her i Tinget ved mig blev indbragt en Henvendelse om faa taget en Sag, som man kortelig kunde karakterisere ved Udtrykket: kvindelig Værnepligt, op til

Drøftelse og velvillig Behandling her i Tinget. Jeg vil haabe, at den Reform, der nu bliver gennemført, ikke maa medføre, at Kvinderne drages yderligere bort fra den Gerning i Hjemmet, som dog er deres egentlige Gerning, men at det tværtimod vil give Anledning til, at man fra Kvindernes egen Side vil tage et Arbejde op for at holde Kvinderne til deres egentlige Gerning i Hjemmet og gaa med til Reformers, der kan sikre, at de er i Stand til at udføre denne Gerning, altsaa Husmodergerningen, paa fyldestgørende Maade.

Med Hensyn til selve Sagen vil jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger om det Stridspunkt, der har været, Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præstestillinger. Det har altsaa vist sig, at mit Partis Stilling fra Begyndelsen har været den rigtige, det har vist sig, at i det Øjeblik, man vilde gennemføre et Forslag som det, der fremkom fra den radikale Regerings Side, og hvorved man greb ind i Kirkens indre Anliggender, vilde det have afstedkommet stærk Strid. Disse Afstemninger, der nu foreligger for Tingets Medlemmer i Betænkningen, Afstemningerne i Menighedsraadene, vidner med afgjort Tydelighed fyldestgørende om, at den aldeles overvejende Del af det danske Kirkefolks Repræsentanter ikke i Øjeblikket kan tænke sig Muligheden af en Lovgivning fra Rigsdagens Side angaaende dette Spørgsmaal om Kvinders Adgang til kirkelige Embeder. Med andre Ord, naar jeg tidligere har udtalt, at Gennemførelsen vilde betyde en Brutalitet mod den danske Kirke, har disse Afstemningers Resultater vist, at dette fuldt ud var rigtigt.

Denne Afstemning har i øvrigt meget stor historisk Betydning. Den fastslaar, at Menighedsraadene har en Kompetence til at udtale sig om kirkelige Spørgsmaal, der vedrører Folkekirken som Helhed. Man har henvendt sig til dem og faaet Svar paa en saadan Maade, at man kan se, de ogsaa er klare over det Punkt i Menighedsraadsloven, som udtales for Medlemmernes Vedkommende i den Løtteerklæring, de skal afgive, at de har noget at gøre, ikke blot med det enkelte Sogns, men ogsaa med hele Kirkens Interesser. Det viser sig, at dette har god Genklang i de danske Menighedsraad. For Tinget viser Afstemningen ogsaa klart, at man skal være varsom med at slutte sig til Stemningen i den danske Folkekirke ud fra Enkeltudtalelser, som saa ofte er kommet frem, og ganske særlig kommet frem højlydt fra Ordførerne for Independentismen i Folkekirken. Det